

ROMÂNIA
TRIBUNALUL PRAHOVA
SECȚIA PENALĂ

Dosar nr.4257/281/2014

ÎNCHEIERE

Ședința publică din data de 22.04.2014

Pe rol fiind judecarea contestației formulată de Parchetul de pe lângă Judecătoria Ploiești împotriva sentinței penale nr 545/ 27.02.2014 a Judecătoriei Ploiești prin care :

În baza art. 595 C. proc. pen., s-a respins ca neîntemeiată cererea formulată de comisia instituită potrivit H.G. 836/2013 cu privire la persoana condamnată B.L. deținut în PNT. Ploiesti), de aplicare a legii penale mai favorabile.

La apelul nominal făcut în ședința publică a răspuns intimatul condamnat asistat de avocat din oficiu din cadrul Baroului Prahova potrivit delegației pentru asistența juridică obligatorie aflată la dosar.

Procedura de citare este legală

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință după care :

Cu permisiunea instanței avocatul a luat legătura cu intimatul condamnat după care :

Condamnatul intimat BL având cuvântul, arată că își însușește contestația formulată de parchet, în sensul de a se admite sesizarea Comisiei constituite la nivelul penitenciarului și în consecință să se aplice dispozițiile privind reducerea cu 1/3 a pedepsei după aplicarea legii mai favorabile .

Reprezentantul parchetului având cuvântul nu formulează alte cereri .

Instanța din oficiu, pune în discuție necesitatea sesizării ICCJ în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept respectiv, **dacă în interpretarea art. 6 din Noul Cp.p., în ipoteza în care este vorba despre o hotărâre de condamnare cu aplic. art. 320¹ din vechiul C.p.p., se reduce pedeapsa la maximul special prevăzut de lege pentru infracțiunea săvârșită, maxim ce se va reduce cu 1/3 ca urmare a judecării cauzei prin aplicarea principiului recunoașterii vinovăției.**

Reprezentantul parchetului având cuvântul, solicită să se facă aplicarea art. 6 alin. 1 C.pen. cu privire la pedepsele aplicate prin sentințele penale nr. 299/13.05.2013 a Judecătoriei Suceava, nr. 1677/06.06.02013 a Judecătoriei Sector 4 București și nr. 2068/21.10.2013 a Judecătoriei Ploiești, în sensul reducerii cuantumului fiecăreia dintre acestea la 2 ani.

Apărătorul intimatului-condamnat achiesează la concluziile reprezentantului parchetului solicită aplicarea dispozițiilor privind reducerea cu 1/3 limitelor de pedeapsă ca urmare a aplicării legii penale mai favorabile.

Condamnatul având ultimul cuvânt solicită admiterea contestației, să se reducă limitele de pedeapsă cu 1/3, deoarece alți condamnați în situații similare au beneficiat de această reducere dacă, hotărârea definitivă de condamnare a fost pronunțată cu aplicarea art. 320¹ din fostul cod de procedură penală.

TRIBUNALUL

Asupra contestației formulată de Parchetul de pe lângă Judecătoria Ploiești împotriva sentinței penale nr 545/ 27.02.2014 a Judecătoria Ploiești constată următoarele

Prin sentința penală nr 545/ 27.02.2014 a Judecătoria Ploiești, în baza art. 595 C. proc. pen., s-a respins ca neîntemeiată cererea formulată de comisia instituită potrivit H.G. 836/2013 cu privire la persoana condamnată BL, de aplicare a legii penale mai favorabile.

Prin sesizarea înregistrată pe rolul Judecătoria Ploiești, comisia instituită potrivit H.G. 836/2013 a solicitat aplicarea legii penale mai favorabile, cu privire la persoana condamnată, aflată în executarea unei pedepse privative de libertate în Penitenciarul Ploiești.

Comisia a apreciat că sunt incidente dispozițiile art. 6 C.p. în sensul că pedeapsa urmează a fi redusă ca urmare a aplicării dispozițiilor art. 396 alin. 10 C.p.p.

În drept, au fost invocate dispozițiile art. 6 C. pen. și art.23 din Legea nr. 255/2013, modificată prin O.U.G nr. 116/2003.

Analizând actele dosarului instanța a reținut că, pentru infracțiunile pentru care deținutul a fost condamnat au fost aplicate pedepse cu închisoarea ale căror quantum se încadrează în limitele de pedeapsă prevăzute de noul Cod Penal.

De la data de 01.02.2014, noul Cod penal prevede pentru infracțiunea pentru care a fost condamnat deținutul posibilitatea aplicării unei pedepse cu închisoarea cuprinse **între 6 luni și 3 ani** sau pedeapsa amenzii (art. 228 noul C.p., în condițiile în care noua reglementare nu mai prevede ca formă agravată a infracțiunii de furt săvârșirea acesteia în public).

Instanța a apreciat că art. 396 alin. 10 C.p.p. este **o normă de procedură cu consecințe pe planul dreptului material**, fără a îndeplini însă condițiile pentru a fi considerată o lege penală mai favorabilă. Consecințele în planul dreptului material sunt condiționate de aplicarea procedurii prevăzute de art. 375 alin. 1 și 2 C.pr.pen., condiție care evident nu este îndeplinită în cazul cauzelor penale definitiv soluționate înainte de intrarea în vigoare a noului cod de procedură penală.

În cazul în care se caută să se determine o normă căreia i s-ar putea aplica principiul legii mai favorabile (*mitior lex*), trebuie căutate criteriile de deosebire a normelor cărora li se aplica principiul *mitior lex*, respectiv **obiectul de reglementare al acestora, scopul în realizarea căruia au fost create și în mod obligatoriu natura ori caracterul acestora, nu doar rezultatul la care conduc cu privire la răspunderea penală.**

Instanța de fond a susținut că, dacă s-ar accepta că art. 396 alin. 10 C.p.p. se poate aplica unei pedepse definitive ar însemna ca legea noua de procedura sa se aplice tuturor persoanelor aflate în aceeași situație, inclusiv persoanelor condamnate definitiv sau proceselor ce se află în căile de atac chiar dacă judecata s-a efectuat potrivit procedurii comune și indiferent de poziția procesuală a inculpatului, ceea ce este absurd. Intenția legiuitorului a fost aceea de a acorda inculpatului care a recunoscut săvârșirea faptelor și a facilitat o desfășurare mai eficace a procesului penal prin solicitarea ca judecata să se facă în baza probelor administrate în cursul urmăririi penale, o compensație constând în reducerea cuantumului pedepsei aplicate, dar simpla recunoaștere a vinovatei, fără ca judecata să se facă în baza actelor de la urmărirea penală, exact în condițiile art. 375 alin. 1 - 2 C.p.p., **nu poate duce la reducerea cuantumului pedepselor aplicabile inculpatului.**

Totodată, chiar în ipoteza în care s-ar considera că dispozițiile art. 396 alin. 10 C.p.p. reprezintă o normă de drept material, susceptibilă de a fi considerată o lege penală mai favorabilă, datorită prevederii unei cauze de reducere a pedepsei, instanța de fond a constatat că prevederile menționate nu atrag aplicarea dispozițiilor art. 6 C.pen.

Prin introducerea art. 396 alin. 10 C.pr.pen, care nu face altceva decât să reia dispozițiile art. 320¹ din fostul C.pr.pen. nu s-a produs o modificare a pedepsei prevăzute de Codul penal pentru săvârșirea infracțiunii pentru care a fost condamnat petentul în sensul prevederii unor pedepse mai ușoare, pedeapsa pentru infracțiunea pentru care s-a dispus condamnarea petentului rămânând tot închisoarea și având aceleași limite speciale, astfel încât nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 6 C.pen.

Rămânerea definitivă a unei hotărâri judecătorești produce un efect pozitiv care constituie temeiul juridic al executării dispozitivului hotărârii și poartă denumirea de puterea lucrului judecat. De asemenea, s-a arătat că, tot ca urmare a pronunțării unei hotărâri definitive, se produce un efect negativ în sensul că împiedică o nouă urmărire și judecată pentru faptele și pretențiile astfel soluționate, fapt care a consacrat regula *non bis in idem*, cunoscută sub denumirea de autoritatea lucrului judecat. De principiu, **hotărârile penale definitive sunt susceptibile de modificări și schimbări în cursul executării numai ca urmare a descoperirii unor împrejurări care, dacă erau cunoscute în momentul pronunțării hotărârii, ar fi condus la luarea altor măsuri împotriva făptuitorului ori ca urmare a unor împrejurări intervenite după ce hotărârea a rămas definitivă.** În aceste situații apare necesitatea de a se pune de acord conținutul hotărârii puse în executare cu situația obiectivă și a se aduce modificările corespunzătoare în desfășurarea executării

Dreptul la un proces echitabil în fața unei instanțe, garantat de art.6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, trebuie să fie interpretat în lumina preambulului la Convenție, care enunță supremația dreptului ca element al patrimoniului comun al statelor contractante. Unul dintre elementele fundamentale ale supremației dreptului este principiul securității raporturilor juridice, care prevede, printre altele, ca soluția **dată în mod definitiv oricărui litigiu de către**

instanțe să nu mai poată fi supusă rejudecării (Hotărârea din 28 octombrie 1999, pronunțată în Cauza *Brumărescu împotriva României*, paragraful 61).

Conform acestui principiu, niciuna dintre părți nu este abilitată să solicite reexaminarea unei hotărâri definitive și executorii cu unicul scop **de a obține o reanalizare a cauzei și o nouă hotărâre în privința sa.**

Simplul fapt că pot exista două puncte de vedere asupra chestiunii respective nu este un motiv suficient de a rejudeca o cauză.

Acestui principiu nu i se poate aduce derogare decât dacă o impun motive substanțiale și imperioase (Hotărârea din 7 iulie 2009, pronunțată în Cauza *Stanca Popescu împotriva României*, paragraful 99, și Hotărârea din 24 iulie 2003, pronunțată în Cauza *Ryabykh împotriva Rusiei*, paragraful 52). Așa cum s-a arătat mai sus, Curtea a arătat că legea supremă statuează cu privire la principiul aplicării legii penale mai favorabile. Fiind o construcție teoretică, principiul constituie un element fundamental sau primordial pe care se întemeiază o idee sau lege de bază, o axiomă. Aceasta din urmă este însă valabilă în anumite limite și, prin ea însăși, constituie cadrul și măsura aplicabilității sale.

Astfel, în cazul pedepselor definitiv aplicate nu se mai pune problema alegerii legii mai favorabile, **deoarece aceasta este, prin ipoteză, legea nouă, singura aplicabilă.** Spre deosebire de situațiile tranzitorii propriu-zise, numărul criteriilor folosite pentru determinarea caracterului mai favorabil al legii noi este mai mic, ele reducându-se la limitele de pedeapsă prevăzute în cele două legi și la cauzele legale de modificare a acestor limite.

Curtea a arătat că art. 396 alin. 10 C.pr.pen nu dispune nimic cu privire la aspectele statuate de art. 4 și art. 6 din Codul penal referitoare la aplicarea obligatorie ori facultativă a legii penale mai favorabile în cazul pedepselor definitive. Prin urmare, numai în măsura în care dispozițiile legale criticate ar fi reglementat *in terminis* cu privire la intervenția unei pedepse mai ușoare care să impună reducerea sancțiunii aplicate până la maximum prevăzut de legea nouă s-ar fi putut pune problema înfrângerii legii penale mai favorabile din perspectiva art. 15 alin.(2) din Constituție reflectat în art. 6 din Codul penal.

De asemenea, trebuie observat că deținutul a beneficiat deja de aplicarea fostului articol 320/1 C.p.p. și de reducerea limitelor de pedeapsa, ceea ce ar însemna că o nouă aplicare a art. 396 alin. 10 C.pr.pen ar conduce la aplicarea repetată și nelegală a unor reduceri ale limitelor pedepsei prevăzute de lege.

Împotriva acestei sentințe a formulat în termen legal contestație Parchetul de pe lângă Judecătoria Ploiești

În motivarea contestației parchetul a arătat că, Judecătoria Ploiești a apreciat că prin sentințele penale nr. 299/13.05.2013 a Judecătoriei Suceava, nr. 1677/06.06.02013 a Judecătoriei Sector 4 București și nr. 2068/21.10.2013 a Judecătoriei Ploiești au fost aplicate deținutului pedepse al căror quantum se încadrează în limitele noului Cod penal, întrucât art. 396 alin. 10 C.pr.pen. este o normă de procedură cu consecințe pe planul dreptului material, fără a îndeplini însă condițiile pentru a fi considerată o lege penală

mai favorabilă, întrucât consecințele acestui articol sunt condiționate de aplicarea procedurii prev. de art. 375 alin. 1 și 2 C.pr.pen, condiție care nu este îndeplinită în cazul cauzelor penale definitiv soluționate înainte de intrarea în vigoare a noului Cod de procedură penală.

Totodată susține parchetul că instanța de fond a reținut că dispozițiile art. 396 alin. 10 C.pr.pen. nu pot fi considerate lege penală mai favorabilă - datorită unei cauze de reducere a pedepsei, instanța considerând că acestea nu atrag aplicarea dispozițiilor art. 6 C.pen., pedeapsa pentru infracțiunea pentru care s-a dispus condamnarea rămânând tot închisoarea și având aceleași limite speciale. De asemenea, s-a mai reținut și faptul că deținutul a beneficiat de aplicarea fostului art. 320¹ C.p.p. și de reducerea limitelor de pedeapsă, astfel că o nouă aplicarea a art. 396 alin. 10 C.pr.pen. ar conduce la aplicarea repetată și nelegală a unor reduceri ale limitelor pedepsei prevăzute de lege.

Prin sentința penală nr. 299/13.05.2013 a Judecătorei Suceava, BL a fost condamnat pentru săvârșirea infracțiunii de furt calificat **prev. de art. 208 alin. 1 -art. 229 alin. 1 lit. e C.pen. din 1968, cu aplicarea art. 37 alin. 1 lit. b C.pen. din 1968 la o pedeapsa de 2 ani și 6 luni.**

Prin sentința penală nr. 1677/06.06.2013 a Judecătorei Sector 4 București, a mai fost condamnat pentru săvârșirea infracțiunii de furt calificat prev. de art. 208 alin. 1 - art. 229 alin. 1 lit. e C.pen. din 1968, cu aplicarea art. 37 alin. 1 lit. b C.pen. din 1968 la o pedeapsă de **3 ani închisoare.**

Prin sentința penală nr. 2068/21.10.2013 a Judecătorei Ploiești, BL a fost condamnat pentru săvârșirea infracțiunii de furt calificat prev. de art. 208 alin. 1 -art. 229 alin. 1 lit. e C.pen. din 1968, cu aplicarea art. 37 alin. 1 lit. b C.pen. din 1968 la o pedeapsă de **2 ani și 6 luni.**

La aplicarea fiecăreia dintre pedepsele menționate anterior, instanțele de judecată **au făcut aplicarea art. 320¹ din vechiul Cod de procedură penală, deținutul recunoscând faptele reținute în sarcina sa și solicitând ca judecata să se facă în baza probelor administrate în faza de urmărire penală.**

S-a arătat că, în actuala reglementare faptele pentru care a fost condamnat deținutul nu mai întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii de furt calificat prev. de art. 229; C.pen., dar sunt incriminate ca furt prev. de art. 228 alin. 1 C.pen., care se pedepsește cu **închisoare de la 6 luni la 3 ani sau cu amenda.**

Se susține în motivarea contestației că sentința pronunțată de Judecătoria Ploiești **este netemeinică**, în sensul că la aprecierea limitelor speciale ale infracțiunilor prevăzute în noul Cod penal trebuia să se ia în considerare și reducerea acestora cu o treime ca urmare a aplicării art. 320¹ din vechiul Cod de procedură penală, care sunt reluate, după cum constată și instanța de fond, în cuprinsul art. 396 alin. 10 C.pr.pen..

Astfel, deși art. 396 alin. 10 C.pr.pen. instituie a procedură sensibil diferită în cazul recunoașterii în totalitate de către inculpat a faptelor reținute în sarcina sa, inclusiv prin faptul că judecata nu are loc numai în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, ci și a înscrisurilor prezentate de părți, parchetul a apreciat că obiectul

analizei instanței nu trebuie să conștie în stabilirea unei legi mai favorabile dintre dispozițiile art. 320¹ din vechiul Cod de procedură penală și cele ale art. 374 alin. 4 C.pr.pen. art. 375 alin. 1 și 2 C.pr.pen și art. 396 alin. 10 C.pr.pen., **ci doar în verificarea efectului acestora, deoarece ambele au, în planul dreptului material, aceeași consecință, respectiv reducerea cu o treime a limitelor pedepselor prevăzute de lege în cazul pedepsei închisorii.**

S-a mai arătat că nu poate fi acceptată opinia potrivit căreia dispozițiile privind reducerea limitelor pedepsei în cazul recunoașterii vinovăției nu reprezintă și o normă de drept material, și nu poate fi supusă principiului legii mai favorabile, având în vedere chiar argumentele prezentate de Curtea Constituțională în Decizia nr. 1470 din 8 noiembrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor an. 320^{A1} din Codul de procedură penală. Astfel, s-a reținut că, din perspectiva conținutului, acordul de recunoaștere a vinovăției are o dublă natură - pe de o parte, **este o instituție procesuală, iar pe de altă parte, este o instituție de drept material.**

Cât privește criteriile de delimitare a normelor de drept penal de cele de procedură penală, Curtea a constatat că așezarea acestor norme în Codul penal sau în Codul de procedură penală nu constituie un criteriu pentru deosebirea lor.

De asemenea, dacă se ia în considerare criteriul obiectului de reglementare al normei, se constată că art. 320¹ alin. 7 din Codul de procedură penală este o normă care privește quantumul pedepsei aplicabile anumitor infracțiuni, putând fi încadrată în categoria normelor de drept substanțial, și nu în categoria celor de procedură penală.

La aceeași concluzie se ajunge și dacă se ia în considerare criteriul scopului normei, care atribuie un drept, o facultate, nefiind o normă care să reglementeze proceduri. Totodată, nu poate fi înlăturat nici criteriul rezultatului la care conduce norma cu privire la răspunderea penală pe care o poate înlătura, reduce sau agrava, în măsura în care aplicarea concretă a unei norme la o speță dedusă judecătii, indiferent de ramura de drept căreia îi aparține, aduce o schimbare cu privire la condițiile de incriminare, de tragere la răspundere penală și de aplicare a pedepselor, aceasta va cădea sub incidența legii penale mai favorabile. Așadar, faptul că textul în discuție figurează în Codul de procedură penală nu este un impediment în considerarea lui ca fiind o normă de drept penal susceptibilă de a fi aplicată retroactiv, în cazul în care este mai blândă. Evident, din **aceleași** considerente nu există nici un impediment ca această normă să fie aplicată ultraactiv, în cazul în care se consideră că este mai favorabilă.

În acest sens s-a pronunțat și Curtea Europeană a Drepturilor Omului când, prin Hotărârea din 17 septembrie 2009, pronunțată în Cauza Scoppola împotriva Italiei (nr. 2), paragrafele 111, 112 și 113, a statuat că simpla apartenență a art. 442 referitor la o procedură simplificată în Codul de procedură penală italian nu poate fi decisivă. Prin urmare, chiar dacă acesta, alături de alte articole, descrie domeniul și etapele unei proceduri simplificate, sumare, art. 442 alin. 2 din Codul de procedură penală italian are în vedere durata pedepsei care urmează a fi aplicată și care va fi redusă cu o treime. Nu există nicio îndoială că sancțiunile prevăzute de art. 442 alin. 2 din Codul de procedură

penală italiană sunt cele care urmează a fi impuse în cazul condamnării, fiind calificate dispoziții de fond de drept penal al căror scop a fost de descurajare. Așa fiind, instanța europeană a statuat că art. 442 alin. 2 din discuție reprezintă o **dispoziție de drept penal material cu privire la durata pedepsei care urmează a fi aplicată în caz de condamnare în urma unei proceduri simplificate, intrând în domeniul de aplicare al art. 7** paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Totodată, s-a considerat că, prin raportarea pedepsei aplicate la limitele pedepsei prevăzută în noua lege penală la care s-a aplicat o cauză de reducere a acesteia, în vederea stabilirii aplicabilității legii mai favorabile, nu este de natură a fi considerată o reanalizare a cauzei care să conducă la o nouă hotărâre asupra cauzei, determinarea în acest caz a limitelor speciale ale pedepsei nereprezentând o nouă individualizare a pedepsei ci **doar respectarea unui principiu fundamental al legii penale.**

Parchetul a mai arătată că, **reducerea limitelor speciale ale pedepsei reprezintă un drept câștigat al deținutului ca urmare a aplicării procedurii de recunoaștere a vinovăției, care nu poate fi înlăturat, în caz contrar putându-se ajunge la încălcarea principiului egalității și nediscriminării prin aplicarea unui tratament diferențiat unor cazuri egale, fără să existe o motivare obiectivă și rezonabilă, în sensul că prin neaplicarea art. 6 alin. 1 C.pen. în cazul de față s-ar ajunge ca acesta să execute o pedeapsă mai mare decât maximumul pedepsei care ar fi putut fi aplicată potrivit noilor reglementări în materie penală.**

Parchetul a apreciat că principiul legii penale mai favorabile nu este o componentă a principiului legalității (art. 7 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale) și nu face parte din această exigență a statului de drept și, cu atât mai mult, nu poate fi considerat corolarul acestuia. Este un alt fel de normă, care exprimă alegerea ce reflectă evoluția unui proces social în curs în materia dreptului penal. **Acest principiu limitează aplicarea dreptului penal, protejând avantajele de care beneficiază justițiabilii în cazul adoptării unor alte legi care sunt mai favorabile, chiar după condamnarea definitivă.**

De asemenea, s-a arătat că, prin raportarea pedepsei aplicate la limitele speciale ale pedepsei închisorii prevăzute pentru o infracțiune redusă cu o treime, potrivit art. 320¹ din vechiul Cod de procedură penală sau art. 396 alin. 10 C.pr.pen., se realizează o repetată reducere a limitelor pedepsei prevăzută de lege deoarece, această reducere se efectuează prin raportare la limite diferite, din reglementări diferite și nu la aceleași limite de pedeapsă.

Pentru considerentele mai sus expuse, în temeiul art. 23 alin. 3 din Legea nr.255/2013 și art. 597 alin. 7 C.pr.pen, parchetul a solicitat admiterea **contestăției**, desființarea sentinței penale din data de 27.02.2014 pronunțată de **Judecătoria Ploiești** în dosarul nr. 4257/281/2014 și, ca urmare a rejudecării, să **se facă aplicarea art. 6 alin. 1 C.pen.** cu privire la pedepsele aplicate prin sentințele penale nr. 299/13.05.2013 a Judecătoriei Suceava, nr. 1677/06.06.02013 a Judecătoriei Sector 4 București și nr.

2068/21.10.2013 a Judecătoriei Ploiești, în sensul reducerii cuantumului fiecăreia dintre acestea la 2 ani

Apărătorul intimatului-condamnat a achiesat la concluziile reprezentantului parchetului și a solicitat aplicarea dispozițiilor privind reducerea cu 1/3 limitelor de pedeapsă după aplicarea legii mai favorabile

Tribunalul constată că este investit cu soluționarea contestației ce face obiectul dosarului nr 4257/281/2014, în ultimă instanță.

Examinând sentința contestată în raport de situația de fapt reținută, de probele administrate, de opinia exprimată de comisie și de criticile formulate de Parchetul de pe lângă Judecătoria Ploiești, constată că **soluționarea acestei cauze depinde de dezlegarea, de principiu, a unei chestiuni de drept, dacă în interpretarea art. 6 din Noul Cp.p., în ipoteza în care este vorba despre o hotărâre de condamnare cu aplic. art. 320¹ din vechiul C.p.p., se reduce pedeapsa la maximum special prevăzut de lege pentru infracțiunea săvârșită, maxim ce se va reduce cu 1/3 ca urmare a judecării cauzei prin aplicarea principiului recunoașterii vinovăției.**

În ceea ce ne privește, apreciem că singurul punct de vedere pe care îl putem exprima fără a ne supune riscului unei antepuneri este acela că problema de drept în discuție este una reală și că ea necesită o dezlegare din partea ÎCCJ, care va fi utilă și în viitorul apropiat, motiv pentru care va dispune suspendarea judecării prezentei contestații în temeiul art.476 alin.2 din noul Cod de procedură penală.

PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
D I S P U N E :

În baza art.475 și urm. din N.C.P.P. sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția Penală pentru a pronunța o hotărâre prealabilă în vederea dezlegării de principiu a chestiunii de drept menționată în considerentele încheierii.

În temeiul art.476 alin.2 N.C.P.P. suspendă judecarea cauzei având ca obiect contestația formulată de Parchetul de pe lângă Judecătoria Ploiești împotriva sentinței penale nr. 545/27.02.2014, pronunțată de Judecătoria Ploiești în dosarul nr. 4257/281/2014 din 05.03.2014, având ca obiect sesizarea transmisă de comisia prevăzută de HG 836/2013 ce a funcționat în cadrul Penitenciarului Ploiești, cu privire la condamnatul BL, până la pronunțarea hotărârii prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept.

Definitivă.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 22 aprilie 2014.

Președinte,